

“El teatre és per mi un acte col·lectiu que em permet aproximar-me a les zones fosques del comportament humà.”

Els teus textos es tradueixen i representen arreu. Quina és la clau per connectar amb espectadors de llocs tan diferents?

Plou a Barcelona, des del 2004 que es va estrenar, no ha parat de fer-se a diferents llocs... Mai m'havia passat pel cap que això pogués passar i em fa molta il·lusió; és molt interessant, perquè et conviden i treballes amb altra gent. T'adones que els nostres temes són molt endogàmics i, des de fora, agafes una altra visió. El meu teatre passa a Barcelona, al Raval, però això no és obstacle perquè s'adapti fora. I m'agrada parlar de personatges reconeixibles, quotidians, anònims, i això té més pes que no el lloc on se situa la història.

Parla'ns de la teva faceta com a director.

Presentar-te el primer dia d'assaig i que el text no sigui teu, és fascinant. Et treu un patiment considerable, perquè no el pots tocar, t'has de limitar a respectar-lo, treballar-lo amb els actors i servir-lo, que el públic l'entengui. Quan és teu, tens una esquizofrènia perquè estàs dirigint, fent d'autor, corregint coses... és tortuós.

En què treballes ara?

L'obra *Terra baixa* està en gira, estic escrivint una cosa per a la Sala Gran del Teatre Nacional, una altra per al Temporada Alta de Girona, estic amb els guions de *La Riera* i estic acompanyant la trajectòria internacional de l'obra *Els jugadors*, que gira per Portugal, Buenos Aires, se'n fa una pel·lícula a Itàlia...Tot això demana hores d'oficina, et conviden als llocs i hi has d'anar... Jo sóc el meu propi secretari i la gestió ocupa moltes hores i energia. No m'agrada fer-ho però és imprescindible, les coses no van soles...

Com veus la salut teatral del país?

Deunido els invents que es fan perquè continuï l'oferta de teatre i música. I això té a veure amb les persones que fan les polítiques, gent amb vocació, que treballa als equipaments públics, que s'ho creuen i ho defensen. Tenint en compte l'acte criminal del 21 % d'IVA, crec que hem sobreviscut. Ara, la gent del sector s'ha rebaixat el sou i s'ha desprofessionalitzat una mica, hi ha gent que ha abandonat... Però també hi ha la part positiva de no voler-se rendir, d'explicar històries d'altres

© DAVID RUANO
Pau Miró i Lluís Homar en un dels assajos de *Terra baixa*, l'obra d'Àngel Guimerà que el mes de novembre es representarà al Teatre Auditori de Granollers.

maneres, amb menys recursos. S'ha reforçat la musculatura del sector cultural i el compromís dels professionals. A nivell intel·lectual, els professionals i els espectadors hem de ser més exigents.

Al novembre arriba al Teatre Auditori *Terra baixa*, el clàssic de Guimerà que has dirigit amb un únic actor: Lluís Homar.

Homar està en un estat de gràcia absolut. Se sumen la seva experiència i saviesa, amb el seu entusiasme infantil. I el resultat és explosiu. La seva implicació al muntatge és espectacular: ho han dit els crítics, el premi MAX... Ens hem quedat amb l'essència del text i el missatge és molt potent i vigent. I ho fem amb contenció, sense melodrama. L'Homar està enamorat del text, i quan un actor està enamorat d'una cosa, és un plaer veure'l.

Què diries a un jove que es vulgui dedicar a aquest món?

Que si és una cosa vocacional, ho provi i vagi fins al final. I ja es veurà. Perquè ni treballar a un banc, o en periodisme o en ciència... és més segur que treballar en teatre. Per a algunes persones és una professió estigmatitzada, que només s'entén com a hobby. Tot això són pors i tòpics que s'han de descatalogar. Estem en una altre món i l'hem de començar a llegir entre tots.

“La crisi ha fet reforçar la musculatura del sector cultural i el compromís dels professionals”